

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: A. Š., narozená X, bytem P.,
zastoupená: JUDr. Lukáš Bohuslav, Ph.D., advokát, se sídlem
Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, 360 06
Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 4.9.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2020 č.j.
KK/87/DS/20-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 4.9.2020 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 17.9.2020 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2020 č.j. KK/87/DS/20-4, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 4.12.2019 č.j. 22980/OD-P/19, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o silničním provozu**). Za uvedený přestupek

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

správní orgán I. stupně v souladu s § 35 a § 46 zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), uložil žalobkyni správní trest, pokutu ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 téhož zákona povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V **obsáhlé žalobě** žalobkyně zejména namítala pochybení správního orgánu I. stupně, tj. Magistrátu města Karlovy Vary (dále i **Magistrát**). Popsala celý průběh řízení počínaje tím, že na základě oznámení Policie ČR vydal Magistrát příkaz ze dne 18.9.2018, č. j. 14411/OD-P/18, kterým žalobkyni uznal vinnou, že se z nedbalosti dopustila přestupku podle zákona o silničním provozu tím, že dne 11.6.2018 v 10:50:14 hod. na pozemní komunikaci č. I/6, u obalovny Bochov, ve směru jízdy k obci Žalmanov, řídila osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky X, a v tomto úseku, kde je max. dovolená rychlost 90 km/h, jí byla hlídkou Policie ČR, naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, v.č. 15/0236, rychlost 117 km/h, když po odečtení možné odchylky měřicího zařízení, která je při rychlostech nad 100 km/h +/- 3 % z naměřené rychlosti, jí tedy byla jako její skutečná rychlost zjištěna rychlost jízdy 113 km/h, čímž překročila dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 23 km/h, za což jí byl uložen správní trest - pokuta ve výši 1 500 Kč. Po podání včasného odporu proti příkazu ze dne 18.9.2018 správní orgán I. stupně dne 14.11.2018 uskutečnil ve věci ústní jednání, aniž by žalobkyni k němu předvolal a následně vydal rozhodnutí ze dne 5.12.2018 č.j. 18917/OD-P/18, kdy rozhodl stejně jak shora uvedeno. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 24.9.2019, č. j. KK/554/DS/19-3, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5.12.2018, č. j. 18917/OD-P/18, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Poté správní orgán I. stupně nařídil ve věci ústní jednání na den 4.12.2019 ve 14:30 hodin. Přestože se žalobkyně z tohoto jednání řádně a včas omluvila a následně doložila lékařskou zprávu, ze které je zřejmé, že v době konání ústního jednání byla nemocná, správní orgán I. stupně ústní jednání neodročil a ještě dne 4. 12. 2019 vydal rozhodnutí č. j. 22980/OD-P/19, kterým žalobkyni znovu uznal vinnou ze shora uvedeného přestupku a opět jí uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 7.7.2020, č. j. KK/87/DS/20-4, zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4.12.2019.

Dle žalobkyně pochybil zejména správní orgán I. stupně, když dne 4.12.2019 konal ústní jednání ve věci, přestože se jej z omluvitelných důvodů (nemoc) nemohla zúčastnit, což správnímu orgánu řádně prokázala. Tímto pochybením došlo nejen k porušení § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i čl. 6 odst. 3 písm. b) a c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též **Úmluva**) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též **Listina**); trestněprávní záruky zde garantované se totiž uplatní i v oblasti správního trestání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 21.3.2018, č. j. 1 As 460/2017-35, ze dne 31.5.2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, či ze dne 27.10.2004, č. j. 6 A 126/2002-27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS). Dále žalobkyně citovala i výňatky z rozsudků NSS, z nichž dovozovala, že napadené rozhodnutí žalovaného je nesprávné a v rozporu se zákonem.

Opakovaně žalobkyně namítala, že z nařízených jednání se vždy řádně omluvila, což správní orgán I. stupně nejprve akceptoval (jednání nařízené na den 13.11.2019) a další jednání nařídil na 4.12.2019, avšak další omluvu neakceptoval, ale pokud ji shledal

nedůvodnou, měl žalobkyni o svém závěru informovat a umožnit jí doplnění, když mu byla doručena dne 29.11.2019 a ústní jednání bylo nařízeno na 4.12.2019. Správní orgán I. stupně nic takového neučinil a bez dalšího vydal rozhodnutí o přestupku, čímž jí znemožnil uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, tedy porušil základní zásady činnosti správních orgánů stanovené zejména v § 2 odst. 3 a § 4 odst. 1, 2 a 4 správního řádu. Jeho postup, aprobevovaný žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, tak byl nepřípustně překvapivý. Žalobkyně se nedozvěděla, že správní orgán I. stupně její omluvu neuznal, proto správnímu orgánu žádné další doklady nezasílala a o konaném ústním jednání se dozvěděla až v rozhodnutí, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalobkyně dále namítala nezákonnost z důvodu uplynutí promlčecí doby. Promlčecí doba daného přestupku dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí 1 rok. Úkony, jejichž účinkem je přerušení promlčecí doby, jsou vyjmenovány v § 32 odst. 2 téhož zákona. Jedná se o a) oznámení o zahájení řízení o přestupku, b) vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydání rozhodnutí o schválení dohody o narovnání. Ke spáchání údajného přestupku žalobkyní došlo dne 11.6.2018. Promlčecí doba byla přerušena vydáním příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 18.9.2018, č. j. 14411/OD-P/18. K jeho vypravení, tj. vydání

ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, došlo dne 19.9.2018. Vydáním příkazu tedy byla přerušena promlčecí doba a začala plynout nová roční promlčecí doba, která uplynula dne 19.9.2019. Správní orgán I. stupně sice v průběhu této promlčecí doby vydal rozhodnutí ze dne 5.12.2018, č. j. 18917/OD-P/18 [vypraveno, tj. vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, bylo dne 11.12.2018], kterým žalobkyni uznal vinnou z předmětného přestupku. Toto rozhodnutí však žalovaný zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to rozhodnutím ze dne 24.9.2019, č. j. KK/554/DS/19-3. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5.12.2018, č. j. 18917/OD-P/18, tedy bylo vydáno v rozporu se zákonem i s ústavním pořádkem. Takové rozhodnutí, které bylo následně zrušeno, tedy nemůže mít účinek spočívající v přerušení promlčecí doby. Platí obecná zásada, že pochybení orgánů veřejné moci nemůže jít k tíži účastníka řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4.12.2019, č. j. 22980/OD-P/19, tedy bylo (stejně jako následné rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2020, č. j. KK/87/DS/20-4) vydáno až po uplynutí promlčecí doby. Tato rozhodnutí vůbec neměla být vydána, a tudíž jsou nezákonná. Žalobkyně doplnila, že již pro tuto skutečnost by měla být rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bez dalšího (a bez ohledu na další žalobní body) zrušena pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.).

Z procesní opatrnosti žalobkyně namítala i nepřiměřenost výše uložené pokuty, protože by měla být při rozhodování o výši pokuty zohledněna i délka správního řízení - obdobně, jako tomu je v případě rozhodování o výši trestu za trestný čin dle § 39 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku s ohledem na judikaturu NSS, když k ukončení správního řízení došlo až více než dva roky po spáchání údajného přestupku. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, a aby napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2019 a rozhodnutí Magistrátu ze dne 4.12.2019 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení; požadována byla i náhrada nákladů řízení bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.7.2020 č.j. KK/87/DS/20-4** bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru

dopravy ze dne 4.12.2019 č.j. 22980/OD-P/19, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek správní orgán I. stupně v souladu s § 35 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky, uložil žalobkyni správní trest, pokutu ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila z nedbalosti tím, že dne 11.6.2018, v 10:50:14 hodin, na pozemní komunikaci 1/6, u obalovny Bochoř, ve směru jízdy k obci Žalmanov /GPS 50°09'54.737"N, 013°01'29.646"E/, řídila osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky X (dále též **vozidlo zn. Mercedes**), a v tomto úseku, kde je maximální dovolená rychlost 90 km.h⁻¹, jí byla hlídkou

Policie ČR, dopravním inspektorátem Karlovy Vary, naměřena silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, v.č. 15/0236, rychlost 117 km.h⁻¹, když po odečtu odchylky měřícího

zařízení, která je při rychlostech nad 100 km.h⁻¹ +/- 3% z naměřené rychlosti, jí byla jako její

skutečná rychlost zjištěna rychlost jízdy 113 km.h⁻¹, čímž překročila dovolenou rychlost mimo

obec o 23 km.h⁻¹ a tímto jednáním porušila právní povinnost jí uloženou ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

4. **V odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný mimo jiné popsal průběh celého správního řízení (stejně jako žalobkyně) s tím, že po změření rychlosti vozidla zn. Mercedes, kdy byla překročena dovolená rychlost, hlídka policie ČR toto vozidlo předepsaným způsobem zastavila v místě objížďky u křižovatky k obci Horní Tašovice a v řidiči zjistila paní A. Š., kterou ztotožnila dle občanského a řidičského průkazu; zasahující policisté o výše popsané skutečnosti sepsali oznámení přestupku, které řidička odmítla podepsat; Policie ČR věc předala k vyřízení správnímu orgánu I. stupně.

Dále žalovaný uvedl, že dle založeného úředního záznamu s datem 6.11.2018 bylo telefonicky s žalobkyní jednáno, že posílá písemnou omluvu z jednání z důvodu horečky, že se dne 7.11. nedostaví s tím, že se dostaví dne 14.11.2018, v 11:00 hodin, a nepožaduje nové předvolání. Dne 8.11.2018 obdržel správní orgán I. stupně od žalobkyně písemnou omluvu

z nařízeného ústního jednání, kterou doložila lékařským potvrzením; konstatuje, že se nachází v léčebném

procesu a jakmile se její zdravotní stav zlepší, bude správní orgán informovat. Dne 14.11.2018 správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobkyně, o čemž byl vyhotoven protokol, poté dne 11.12.2018 vypravil rozhodnutí, kterým uložil za shora uvedený přestupek žalobkyni správní trest, pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Po podání včasného odvolání žalobkyní v odvolacím řízení shledal odvolací správní orgán porušení § 2 odst. 1 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) v návaznosti na § 59 téhož zákona, proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání.

V rámci nového projednání pokračoval správní orgán I. stupně tím, že předvolal žalobkyni k ústnímu jednání na den 13.11.2019, kdy při tomto jednání jí bude dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí, na což reagovala zasláním kopie

rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, čímž omlouvala svou neúčast na ústním jednání. Na základě této omluvy předvolal správní orgán I. stupně žalobkyni k dalšímu ústnímu jednání na den 4.12.2019, na které reagovala svou písemností, že je stále v pracovní neschopnosti. Protože se žalobkyně k ústnímu jednání nedostavila, správní orgán I. stupně věc projednal v její nepřítomnosti, o čemž vyhotovil protokol a následně dne 5.12.2019 vypravil rozhodnutí, kterým jí uložil správní trest a povinnost uhradit náklady řízení (viz shora), přičemž rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 16.12.2019. V zákonné lhůtě žalobkyně dne 30.12.2019 podala proti rozhodnutí ze dne 4.12.2019 odvolání, v němž namítala, že zaslala včas správnímu orgánu potvrzení o pracovní neschopnosti, která trvá a nemůže se dostavit (nejspíš k ústnímu jednání). Její omluvenku správní orgán posoudil jako nedostatečnou s tím, že se může v době vycházek dostavit k projednání přestupku; samotné potvrzení o pracovní neschopnosti není důvod pro omluvu z ústního jednání, kdy správní orgán požaduje lékařskou zprávu o jejím aktuálním zdravotním stavu, kdy se v tomto opírá o nález ústavního soudu. Takové jednání žalobkyně hodnotila jako šikanózní ze strany úředníka správního orgánu, proto požadovala zrušení rozhodnutí a výměnu úřední osoby.

Žalovaný dále vyjádřil, že je toho názoru po prostudování předloženého spisového materiálu, že věc byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci s ohledem na doložené podklady rozhodnutí, z nichž je spáchání přestupku žalobkyní nesporné, a k jeho zpochybnění nejsou dány žádné důvody. Po doručení rozhodnutí o její dočasné pracovní neschopnosti od 11.11.2019 byla žalobkyně předvolána na další termín a to 4.12.2019 (ústní jednání se mělo konat 13.11.2019). V úředním záznamu (ze dne 3.12.2019) správní orgán I. stupně popsal možnost účasti žalobkyně na ústním jednání v době povolených vycházek v čase od 12:00 hod. do 18:00 hod., kdy by toto časové rozpětí postačovalo k ústnímu jednání, jakož i k cestě ke správnímu orgánu a zpět (pro lepší orientaci jsou k úřednímu záznamu přiloženy dva výtisky map pořízených z internetového portálu <https://www.izoo.cz/maps>). Dále správní orgán I. stupně zmiňuje, že pokud byly žalobkyni povoleny vycházky, tak lze předpokládat, že její zdravotní problémy nejsou takového rozsahu, že by se nemohla pohybovat. Správní orgán I. stupně též zmínil, že žalobkyně nedoložila, o jaké zdravotní problémy se jedná, a tedy, že by jí tyto bránily k cestě do Karlových Varů. V této souvislosti správní orgán I. stupně odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11.11.2019, zn. I. ÚS 1717/09, které lze použít i v řízení o přestupku. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně byla třikrát řádně předvolána k ústnímu jednání, přičemž vždy zaslala písemnou omluvu z jednání z důvodu zdravotních problémů; rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo doloženo k nařízenému jednání na den 13.11.2019, k jednání na den 4.12.2019 bylo doručeno pouze písemné vyjádření, že je stále v pracovní neschopnosti. Po celou dobu před nařízeným jednáním žalobkyně správní orgán I. stupně nekontaktovala, že by měla tak vážné zdravotní problémy, které by ji neumožnily zúčastnit se nařízeného jednání, přičemž termín byl vybrán tak, aby měla dostatek času na cestu do Karlových Varů a zpět, a to v době povolených vycházek. I z toho, že žalobkyně měla povolené vycházky na dobu šesti hodin vcelku je zřejmé, že se nemuselo jednat o zdravotní problémy takového rozsahu, že by se nemohla dostavit k nařízenému jednání. Žalobkyně ani v námitkách odvolání proti rozhodnutí takové důvody neuvedla ani nedoložila, pouze poukázala na možnosti, které by mohly nastat. Až dne 8.1.2020 byla správnímu orgánu I. stupně dodatečně doručena lékařská zpráva, ze které

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

vyplývalo, že žalobkyně byla od 2.12.2019 nemocná, byla vyšetřena pro akutní obtíže, kdy onemocnění trvalo do 12.12.2019, přičemž její zdravotní stav vyžadoval klid na lůžku. Z této lékařské zprávy je zřejmé, že se nemohla vztahovat k rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které bylo užito jako omluva z ústního jednání na den 13.11.2019, přičemž k omluvě k nařízenému jednání na den 4.12.2019 je odkaz na tuto dočasnou pracovní neschopnost, kdy žalobkyně uvedla, že je stále v pracovní neschopnosti. Z lékařské zprávy vystavené dne 2.1.2020 je však zřejmé, že žalobkyně byla nemocná až ode dne 2.12.2019, kdy na toto onemocnění se již nevztahovalo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. V době nařízeného jednání na den 4.12.2019 tedy nebylo žádnou lékařskou zprávou doloženo, že je skutečně žalobkyně nemocná. Odvolací správní orgán měl za to, že nařízené jednání na den 4.12.2019 nebylo písemnou omluvou žádným způsobem doloženo a proto mohlo být provedeno ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně, nebylo však ani zřejmé, že by se pro nějaké zdravotní problémy nemohla k jednání dostavit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla třikrát řádně předvolána k ústnímu jednání, přičemž se vždy stalo, že akutní zdravotní problémy nastaly nejdéle dva dny před nařízeným jednáním, tudíž nelze ani vyloučit účelovost jejího počínání, aby došlo k oddálení řízení a docílit zánik odpovědnosti za přestupek, tzv. prekluzi. Je nelogické, že si žalobkyně nenechala vystavit lékařskou zprávu ihned při ošetření dne 2.12.2019, když při prvním akutním vyšetření dne 31.10.2018 si takovou zprávu vystavit nechala, zvláště pak, když nemuselo být již platné rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti.

Dále bylo podotknuto, že ze spisového materiálu nikterak nevyplývá, že by žalobkyně od 20.9.2018 do vydání posledního rozhodnutí o přestupku dne 4.12.2019 byla neustále v takovém zdravotním stavu, že by se v tomto časovém období nemohla kdykoliv dostavit k nahlédnutí do spisové dokumentace u správního orgánu I. stupně či u odvolacího správního orgánu, kde byla vedena řízení o prvním odvolání žalobkyně, kdy byla vyrozuměna přípisem o postoupení spisu s odvoláním odvolacímu správnímu orgánu. Taktéž ji byla vždy dána možnost, že v rámci projednávané věci bude moci nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, této však možnosti nevyužila. V předvolání byla žalobkyně poučena též o tom, že si může zvolit zmocněnce, kdy i tato zplnomocněná osoba by pak měla též možnost nahlédnout do spisu případně být přítomna při ústním jednání; žalobkyně ani této možnosti nevyužila, zvláště pak když věděla, že má být dlouhodobě v pracovní neschopnosti. Nelze ani vyloučit skutečnost, že žalobkyně spoléhala na to, že se správní orgán I. stupně nebude nijak zaobírat jejím vyjádřením, že je nadále v pracovní neschopnosti, zvláště pak, když k prekluzi mělo dojít 11.12.2019.

Žalovaný rovněž zdůraznil, že ze spisového materiálu lze považovat za prokázané, že zasahující policisté měli vozidlo zn. Mercedes neustále v dohledu po naměření výše uvedené rychlosti radarovým rychloměrem Ramer 10C, jehož výstupem je záznam o přestupku s fotografií vozidla zn. Mercedes s čitelnou registrační značkou a další údaje, přičemž na místě kontroly byla žalobkyně ztotožněna dle občanského a řidičského průkazu. Ze záznamu o přestupku, tedy výstupu z radarového rychloměru Ramer 10C, je zcela zřejmé, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec došlo. To, že se žalobkyně ke skutku nevyjádřila a oznámení (o přestupku) odmítla podepsat, ještě neznamená, že přestupek nespáchala; též bylo uvedeno, že ve vozidle jel na zadním sedadle pan J. Š. a syn žalobkyně D. Š. Namítání žalobkyně, že přestupek nespáchala, je tudíž nedůvodné.

Odvolací správní orgán k oprávněné úřední osobě správního orgánu I. stupně poznamenal,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

že tato osoba postupovala v souladu s právními předpisy, svou úvahu opřela o usnesení Ústavního soudu ze dne 11.11.2009. sp. zn. ÚS 1717/09 (*potvrzení lékaře, že je pacient práce neschopným ještě nevypovídá o tom, že není schopen se dostavit k ústnímu jednání, když potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pracovněprávní účely*), které je k tomuto případu přílehavé s přihlédnutím k tomu, že v tomto řízení bylo žalobkyní dokládáno více omluv vztahujících se k jejímu zdravotnímu stavu. V tomto případě nikterak nevyplynulo, že by se jednalo o tak závažný zdravotní problém, který by jí neumožnil se zúčastnit nařízeného ústního jednání na den 4.12.2019, přičemž její písemná omluva na jednání z tohoto dne neprokazovala skutečnost, že je i v tento den v pracovní neschopnosti a pro zdravotní problémy se nemůže dostavit k nařízenému jednání. Žalobkyně vše blíže upřesňovala až po obdržení rozhodnutí o přestupku, přičemž i po vrácení věci správnímu orgánu I. stupně navzdory nabízeným možnostem i v novém projednání přestupku postupovala dle stejného scénáře, tj. z ústního jednání se omlouvala ze zdravotních důvodů, tudíž žalovaný považoval její přístup k projednávanému přestupku za zcela nevěrohodný.

Také žalovaný uvedl, že je nepravdivé tvrzení žalobkyně, že jí ohledně jejího odvolání nebyla doručena žádná zpráva, jelikož ji správní orgán I. stupně vyrozuměl o postoupeném odvolání (ze dne 8.1.2020), což dle přiložené doručky osobně převzala dne 10.1.2020. Závěrem bylo uvedeno, že žalovaný neshledal, že by na straně žalobkyně existovaly objektivní překážky, které by jí bránily v účasti při ústním jednání a vzhledem k tomu, že se k ústnímu jednání nedostavila, bylo zcela na místě, že správní orgán I. stupně věc dne 4.12.2019 projednal v její nepřítomnosti a řádně odůvodnil formu zavinění, výši uložené pokuty i povinnost úhrady nákladů řízení, proto bylo odvoláním napadené rozhodnutí posouzeno za věcně správné po zjištění, že v průběhu řízení nedošlo k žádnému procesnímu pochybení, jež by zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, proto rozhodl odvolací orgán o podaném odvolání, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29.10.2020** mimo jiné zdůraznil, že žaloba obsahuje téměř shodné námitky, s nimiž se v (napadeném) rozhodnutí řádně vypořádal. Dále vyjádřil, že je toho názoru, že byl řádně zjištěn skutkový stav vyplývající zejména z dokumentů Policie ČR (tj. oznámení přestupku, oznámení přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti vyplněné zasahujícími policisty, úřední záznam zasahujícího policisty doplněný výstupem z rychloměru Ramer 10C, na kterém je zachyceno vozidlo zn. Mercedes se zaznamenanou rychlostí 117 km/h) a dalších dokumentů založených ve správním spisu (zejména předvolání k ústnímu jednání ze dnů 11.10.2018, 18.10.2019 a 13.11.2019, jakož i omluvy žalobkyně z ústního jednání). Oproti názoru žalobkyně byl žalovaný toho názoru, že řádně reagoval na námitky přednesené v odvolání, tudíž zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

K namítanému zániku odpovědnosti žalovaný uvedl, že přestupek byl spáchán dne 11.6.2018, vydáním příkazu dne 18.9.2018 byla ve smyslu § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba přerušena. Konec tříleté promlčecí doby dle § 32 odst. 3 téhož zákona by spadal až na den 11.6.2021. Lze tedy stručně konstatovat, že dle zákona o odpovědnosti za přestupky by odpovědnost za přestupek zanikla nejpozději uplynutím 3 let od jeho spáchání.

Žalovaný dále uvedl, že považuje namítání žalobkyně ve vztahu k výši pokuty s ohledem na délku řízení za liché, neboť správní orgán I. stupně uložil pokutu na samé spodní

hranici zákonného rozpětí; délka řízení na výši správního trestu nemůže mít vliv a nenastaly žádné relevantní skutečnosti k mimořádnému snížení výměry pokuty. Obsahem podané žaloby je výhradně obviňování obou správních orgánů z pochybností, které nejsou ve spise podloženy důkazními prostředky, a je zcela účelově odváděna pozornost od předmětu řízení, kterým je porušení povinnosti řidiče v silničním provozu, tj. překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec, a tímto postupem se žalobkyně dostává mimo rámec předmětu řízení.

Závěrem žalovaný vyjádřil, že se s názorem žalobkyně předneseným v žalobě neztotožňuje a poukázal na to, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení jejích práv, bylo tedy vůči ní postupováno v souladu se zákonem, proto námitky jí uváděné považuje za neopodstatněné a nedůvodné. Dle jeho názoru nelze ze skutečností uváděných žalobkyní v žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly jeho zrušení, proto navrhl zamítnutí žaloby a také, že žádný z účastníků řízení nebude mít nárok na náhradu nákladů řízení.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.7.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 29.10.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle založené doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.7.2020 žalobkyni doručeno fikcí dne 25.7.2020.
7. **Žalobkyně v replice dne 10.11.2020** mimo jiné namítala, že žalovaný nepřistoupil k rozboru jednotlivých bodů žaloby a pouze některé z nich se bez hlubší argumentace pokusil rozporovat, avšak při svých úvahách zůstal ve zcela obecné rovině. Dle ní je ve správním spisu i v žalobě dostatečnost a odůvodněnost jejích omluv obsažena a popsána přesvědčivě. Pokud žalovaný vyvrací její argumentaci, měl by tak učinit ve věcné rovině, kdy by měl zejména uvést, pro jaké důvody nepovažuje argumentaci v žalobě ohledně omluv žalobkyně za dostatečnou; samotný hodnotící úsudek bez dalšího tak nelze považovat za relevantní. Žalovaný fakticky vůbec nereagoval na argumentaci uvedenou v žalobě, ale pouze ji smísl s argumentací uváděnou v odvolání, která není totožná, a odkázal na argumentaci v odůvodnění rozhodnutí, které je dle názoru žalobkyně nezákonné, proto proti němu byla podána žaloba. Konáním ústního jednání ve věci v nepřítomnosti žalobkyně došlo k porušení práva na spravedlivý proces, když jí správní orgán neumožnil účastnit se jednání ve věci jejího obvinění a vyjádřit se k věci. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla nemocná, což správnímu orgánu řádně a včas doložila, lze tento důvod považovat za zcela legitimní k tomu, aby se ústní jednání mohlo konat v jiném termínu. Je proto nesrozumitelné, pro jaké důvody správní orgán trval na tom, aby se ústní jednání muselo nutně konat v termínu, na který byla žalobkyně omluvena. K otázce zániku odpovědnosti za přestupek se žalobkyně vyjádřila v bodech č. 26 až 31 žaloby a na tuto argumentaci, která obsahuje i odkazy na relevantní judikaturu, žalovaný věcně vůbec nereaguje. K výši uložené pokuty žalovaný poukazuje na to, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí a toto považuje za dostačující. Nicméně žalobkyně se v žalobě zabývala argumentací ve vztahu k zásadám a principům samotného ukládání trestů, k čemuž žalovaný nezaujal žádné stanovisko a pouze svoji argumentaci formálně opírá o zákonná ustanovení. K další námitce žalovaný konstatuje, že je důležité uložit žalobkyni trest, jelikož její jednání má za prokázané, a to bez ohledu na to, jakým procesním postupem toho bude dosaženo, ani tato argumentace žalovaného není věcná a

ostatně ani relevantní. Závěrem se žalobkyně neztotožnila s návrhem žalovaného na zamítnutí žaloby.

8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).
9. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2020 i rozhodnutí Magistrátu ze dne 4.12.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalovaný i žalobkyně s tímto postupem souhlasili.
10. Podle **§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu** řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 Kg a autobusu smí jet mimo obec nejvýše 90 km/h, na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 Km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
11. Dle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu** přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
12. Podle **§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky** promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.
13. První spornou otázkou v souzené věci je, zda bylo provedeno v souladu se zákonem projednání přestupku v nepřítomnosti žalobkyně a zda omluva z tohoto jednání byla náležitá.
14. Podle **§ 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky** správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.
15. Nesporné je, že se žalobkyně k jednání správního orgánu I. stupně dne 4.12.2019 nedostavila. V rámci nového projednání šlo o dvě jednání, které nařídil tento správní orgán k projednání přestupku a k nimž byla opětovně žalobkyně řádně předvolána. Předchozí omluvu správní orgán akceptoval. Ze spisového materiálu vyplývá, že v pořadí první ústní jednání bylo nařízeno na den 13.11.2019 v 11:00 hod. Den před nařízeným jednáním byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemná omluva s vyjádřením žalobkyně „Prostřednictvím poštovní služby Vám zasílám omluvenku na ústní jednání – potvrzení o pracovní neschopnosti.“ K této omluvě bylo přiloženo ofocené rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně vydané od 11.11.2019 a v něm jsou mimo jiné uvedeny

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

povolené vycházky od 11.11.2019 v časovém období od 12:00 hod. do 18:00 hod. Z uvedeného tedy vyplynulo, že termín nařízeného jednání na 13.11.2019 od 11:00 hod. byl v době mimo povolené vycházky, přičemž při novém projednání věci se jednalo o první omluvu žalobkyně, proto byla tato omluva správním orgánem přijata. Následně správní orgán nařídil nové jednání na den 4.12.2019 ve 14:30 hod. Správní orgán zvolil takový termín jednání, aby se žalobkyně mohla dostavit k nařízenému jednání v době povolených vycházek. Dne 29.11.2019 byla Magistrátu doručena další omluva bez příloh s vyjádřením, že „Prostřednictvím poštovní služby Vám zasílám včas omluvenku na ústní jednání nařízené na den 4.12.2019. Jsem stále v pracovní neschopnosti.“ Správní orgán si následně ověřil, že z místa trvalého pobytu žalobkyně do místa projednávané věci v Karlových Varech je to zhruba dvě hodiny jízdy, a proto byl i nařízen termín na 14:30 hod. v takovém časovém období, aby se žalobkyně mohla včas dostavit do Karlových Varů a následně i zpět domů. Soud podotýká, že ze zaslané omluvy na den 4.12.2019 skutečně nevyplývá, že žalobkyně byla v době jednání v takovém stavu, který by vylučoval její účast na projednání přestupku. Omluva nebyla ze strany žalobkyně nijak doložena. Nebylo tedy zřejmé, zda rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které bylo vydáno dne 11.11.2019 je stále platné. Současně žalobkyně ani netvrdila, že její zdravotní problémy byly takového charakteru, které by jí bránily k dostavení se k nařízenému jednání, a to v době povolených vycházek od 12:00 do 18:00 hod. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, který odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11.11.2009 sp. zn. I ÚS 1717/09 a uvedl, že zdravotní indispozice nelze dokládat pouze potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti, neboť toto se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely. Potvrzení lékaře, že je pacient práce neschopným, ještě nevypovídá o tom, že není schopen se dostavit k nařízenému jednání. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musí být vedle dokladu o pracovní neschopnosti předložena aktuální lékařská zpráva ohledně zdravotního stavu, a to zejména v případě, kdy jsou v rámci dočasné pracovní neschopnosti povoleny vycházky.

16. Současně zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9.7.2015 č.j. 6 As 97/2015 „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že setrvává na názoru, že náležitá omluva z ústního jednání je pouze taková, která je učiněna neodkladně, opřena o důležitý důvod a obviněný tento důvod spolu s omluvou doloží. Nelze dát obecně platnou odpověď na otázku, kdy správní orgán vystačí s posouzením náležitosti omluvy na základě důkazů předložených obviněným, a kdy by měl naopak vyzvat obviněného k odstranění vzniklých pochybností o důvodu omluvy, příp. o její včasnosti. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu. Střetávají se zde totiž základní zásady správního řízení. Ty na jednu stranu vyžadují, aby správní orgán bral ohled na oprávněné zájmy účastníka řízení, poskytl mu řádné poučení a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva (srov. § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu), na druhou stranu však též zavazují správní orgán, aby usiloval o dosažení řešení, které je v souladu s veřejným zájmem (v přestupkovém řízení půjde o potrestání pachatele), a aby rozhodoval bez zbytečných průtahů (srov. § 2 odst. 4, § 6 odst. 1 správního řádu). Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává.*“
17. Správní orgány nedospěly k závěru, že by měly projednání přestupku zopakovat. Správní úvaha, proč nepřistoupil Magistrát k opakovanému projednání přestupku, je popsána a odůvodněna v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud na obsah těchto rozhodnutí pro stručnost odkazuje, neboť jsou účastníkům tohoto

řízení známa (obsah rozhodnutí žalovaného je uveden výše) a v rámci svého přezkoumání dodává, že v kontextu jednání žalobkyně žalovaný její omluvu vyhodnotil správně. Žalobkyně totiž před jednáním konaným dne 4.12.2019 neprokázala, že její zdravotní stav jí nedovoluje se jednání zúčastnit ze závažných zdravotních důvodů, což by doložila příslušnou lékařskou zprávou, aniž by došlo např. k porušení lékařského tajemství. Je toliko s podivem, že lékařskou zprávu ze dne 2.1.2020 týkající se jejího onemocnění od 2. do 12.12.2019 zaslala správnímu orgánu I. stupně až 7.1.2020 (doručeno dne 8.1.2020), tedy až za více jak dva týdny po doručení rozhodnutí Magistrátu ze dne 4.12.2019 (ficki doručeno dne 16.12.2019).

18. Námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu uplynutí promlčecí doby soud považuje za nedůvodnou s ohledem na následující skutečnosti. Ke spáchání přestupku došlo dne 11.6.2018., promlčecí doba byla přerušena dne 19.9.2018 vydáním příkazu Magistrátu ze dne 18.9.2018. Od 19.9.2018 tedy začala plynout nová roční promlčecí doba. Následně dne 11.12.2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 5.12.2018 č.j. 18917/OD-P/18, kterým žalobkyni uznal vinnou z předmětného přestupku. I přesto, že toto rozhodnutí žalovaný zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání rozhodnutím ze dne 24.9.2018 č.j. KK/554/DS/19-3, došlo dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky k přerušení promlčecí doby, a to vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Přerušením promlčecí doby tedy počala běžet promlčecí doba nová, a to do 11.12.2019. Následně správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí dne 5.12.2019 č.j. 22980/PD-P/19, tedy v zákonné lhůtě. Soud není toho názoru, že došlo k vydání rozhodnutí správního orgánu jen proto, že správní orgán byl motivován roční promlčecí dobou. V daném případě skutečnost, že v této věci nejprve došlo žalovaným ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následnému novému projednání, nemohlo dojít k nepřetržitému plynutí roční promlčecí doby, když § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky zcela jasně stanoví, že k přerušení promlčecí doby dochází vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, což v tomto případě nastalo.
19. Žalobkyně také namítala nepřiměřenost výše uložené pokuty zejména s ohledem na délku správního řízení. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou s tím, že správní orgány nejsou povinny přihlížet k délce řízení při ukládání správního trestu. Není na místě, aby správní orgány tzv. kompenzovaly nepřiměřenou délku řízení, a to např. zmírněním trestu. V daném případě je nutné poukázat na to, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu se ukládá správní trest pokuta ve výši od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Správní orgán její majetkové poměry nehodnotil, neboť je nezjistil. Z evidenční karty řidiče správní orgán zjistil, že žalobkyně se dopustila dvou přestupků v roce 2008, avšak tato skutečnost byla s ohledem na dobu, která od záznamů uplynula, brána jako okolnost odůvodňující uložit správní trest v minimální výši zákonem stanoveného rozpětí. Žalobkyni byl tedy uložen trest v nejnižší možné výši, přičemž nepřiměřená délka řízení (dle názoru žalobkyně) však nebyla způsobena nečinností správních orgánů, ale z důvodů zejména na straně žalobkyně, kdy byla odročována nařízená jednání z důvodů spočívajících na její straně, jak uvedeno shora. Délka správního řízení však nemůže žalobkyni zbavit případné odpovědnosti za porušení zákona a ani nemůže být důvodem ke snížení uložené pokuty, která byla navíc uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Soud podotýká, že pokud by se žalobkyně nedopustila

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

přestupku překročeným povolené rychlosti o 23 km.h⁻¹ v daném místě, nebylo by zahájeno a vedeno správní řízení a nenastala by současná situace, přitom stačilo jen dodržet v místě povolenou rychlost, což toliko spočívalo pouze na žalobkyni jako řidičce vozidla.

20. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalovaný se podrobně vyjádřil ke všem odvolacím důvodům žalobkyně, současně hodnotil všechny důkazy, popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a soud se s jeho argumentací plně ztotožnil, ač žalobkyně je opačného názoru. Napadené rozhodnutí žalovaného tak lze považovat za zcela přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek důvodnou neshledal.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. srpna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně